

Politik Anton Hrnko: Imigrácii sa musíme brániť tak, ako sa záhradníci bránia invazívnym burinám

- CZ24 News | 18. listopadu 2020

SLOVENSKO: Je jednou zo zakladajúcich osobností novodobej Slovenskej republiky a zároveň zakladajúcim členom v roku 1990 obnovennej Slovenskej národnej strany. V roku 1994 zo SNS po vnútrostraníckych turbulenciách odišiel. Naspäť sa vrátil po dvoch desaťročiach a o dva roky sa opäť stal poslancom zákonodarného zboru a šéfom Výboru NR SR pre obranu a bezpečnosť.

V septembri neúspešne kandidoval za predsedu SNS proti Andrejovi Dankovi, ktorý národnárov stiahol pod hladinu zvoliteľnosti do parlamentu. S historikom a politikom, v súčasnosti poradcom predsedu Národnej rady SR Antonom Hrnkom sme sa pohovorili o dianí v SNS, jeho aktuálnom profesionálnom pôsobení i plánoch do budúcnosti.

Nedávno ste kandidovali za predsedu Slovenskej národnej strany, hoci predtým ste kandidatúru odmietali. Čo vás k tomu nakoniec primälo?

V provopočiatku som si myslel, že Andrej Danko má aspoň minimálnu sebareflexiu a že vyvodí dôsledky z toho, ako Slovenská národná strana dopadla v posledných voľbách. Mnohí spolustraníci aj politológovia pri hodnotení výsledku volieb tvrdili, keby nebol na čele strany Danko, alebo keby Danko aspoň dva mesiace nič nepovedal, tak je SNS v parlamente.

Jeho veľká zodpovednosť za katastrofálny výsledok, ktorý bol najhorší, aký strana vo voľbách dosiahla od roku 1918, je nespochybniteľná. Vedel som, že treba na čele strany výmenu, ale nemyslel som si, že by som tú výmenu mal reprezentovať ja, pretože stranu treba funkcionársky omladiť. Mne sa veľmi pozdávala myšlienka, že by mohol kandidovať exposlanec Radoslav Baláž.

Mal pomerne dobré skúsenosti z politiky a mohol by strane pomôcť ako mladá tvár. Potom sa to však všetko zvrátilo proti nemu, pričom ani Baláž samotný vždy nevedel, kto všetko a odkiaľ naňho útočí. Boli to intrigy a nevyberané útoky, na ktoré nebol celkom pripravený.

Ale to nebola najpodstatnejšia vec. Tou bol fakt, že Andrej Danko sa odrazu zobudil a začal mimoriadne intenzívne cielené obiehať delegátov po celom Slovensku. Sľubmi, hrozbami a neviem čím všetkým si zabezpečoval hlasy delegátov.

A keďže som bol hlboko presvedčený, že SNS pod Dankovým vedením nemá šancu znova sa revitalizovať tak, aby sa mohla stať znovu parlamentnou stranou, prijal som ponuku stať sa Dankovým protikandidátom a zabojsť. Nechcel som totiž urobiť to isté, čo v deväťdesiatom štvrtom, keď som zo strany odišiel. Žiaľ, nie v celkom čestnom súboji som prehral.

Prečo nie v celkom čestnom súboji?

Pretože na sneme nešlo o voľbu predsedu, ale o hlasovanie o predsedovi. Bolo to zmanipulované systémom, že sa najskôr hlasovalo o Andrejovi Dankovi. Hlasovanie teda nebolo voľbou medzi A a B, ale hlasovaním o tom, či sú delegáti za to, aby Danko zostal predsedom SNS. Pomer hlasov bol 88 ku 41. Čiže ja ako ďalší kandidát som sa už nedostal do hry – vôbec sa o mne nehlasovalo.

Foto: Pavel Kapusta

Kandidovali ste najmä preto, že Baláž, ktorý sa vzdal kandidatúry vo váš prospech, sa ocitol bol pod palbou útokov a intríg?

Áno. V živote som už všeličo zažil a vytrpel, preto už nie som taký citlivý na podobné ataky. Chcel som vziať zodpovednosť na seba. Veľa významných osobností, ktorým záležalo na budúcnosti SNS ma vyzvalo, aby som zabojoval o túto historickú značku.

Keď v roku 1993 vznikla druhá SR, hovorilo sa, že otcom myšlienky našej štátnej samostatnosti je práve SNS, ktorá ju na rozdiel od HZDS mala v programe už od obnovenia svojej činnosti v roku 1990. Aká je podľa vás teraz budúcnosť najstaršej strany Slovákov?

Kedže na čele zostal Andrej Danko, má veľmi malú šancu dostať sa do parlamentu. Podľa môjho názoru je budúcnosť strany na niekoľko rokov, možno aj desiatok rokov veľmi pochybná. Možno niekomu o to aj ide, lebo SNS zohrala v histórii nášho národa zásadnú rolu nielen pri vzniku Slovenskej republiky v roku 1993.

SNS vyviedla Slovákov z Uhorska, bola to autonomistická strana – podieľala sa na vytvorení autonómie Slovenska. Takže vyradením SNS z politiky a jej potenciálnou diskreditáciou, ktorá ešte môže prísť, hrozí spochybnenie historického úsilia generácií Slovákov, ktorí s veľkým nasadením cez SNS formovali osud národa.

Prečo Dankovi tak záležalo na tom, aby zostal na čele neparlamentnej strany?

Výkladov je veľa, nechcem špekulovať, ja vidím len jeho kroky. Vidím tú absolútne zbabranú volebnú kampaň, ktorá dostala stranu pod tri percentá. Potom som vnímal jeho obrovské úsilie, aby bol znova zvolený za predsedu strany. Keby také úsilie vynaložil vo voľbách, a takto ako teraz obehlo Slovensko ako obehlo delegátov pred snemom, strana mohla dopadnúť inak.

Takže je otázne, čo ho viedlo k tomu, že pred voľbami v podstate odsabotoval volebnú kampaň – to znamená, že nebol nikde okrem televíznych diskusií, kde sa však nevenoval politike strany, ale očierňovaniu Kotlebu a vychvaľovaním svojho ja. V tomto zmysle si myslím, že je tam veľa vecí na zamyslenie. Záver si môže urobiť každý sám.

Je Danko natolko naivný, že si myslí, že znovu privedie stranu do NR SR?

V každom prípade je mimoriadne sabastredný, takže v tom zmysle môže aj sám seba presviedčať, ale na druhej strane je dosť inteligentný na to, aby pochopil, že v politike platia nejaké limity a princípy. Momentálne nespĺňa nič z toho, čo by dávalo ľuďom dôvod voľiť SNS s ním na čele do parlamentu.

Boli ste prekvapení, že mu delegáti snemu po tom všetkom dali dôveru?

Treba povedať, že ešte vo februári mala SNS 8700 členov. Keď sme začiatkom júla na základe počtu členskej základne stanovovali počet delegátov, už ich bolo len 3400 a nakoniec na snem prišli delegáti zastupovať iba 2700 členov. To znamená, že veľká väčšina členstva už zlomila nad SNS palicu ešte pred snemom. A po sneme tak urobili ďalší, pretože po Dankovom znovuzvolení odišli zo strany celé organizácie.

Foto: Pavel Kapusta

O čo vlastne súčasnému predsedovi ide?

To sa treba opýtať jeho, niekto hovorí, že mu ide o štátny príspevok, ktorý treba minúť, druhí hovoria že ide o likvidáciu SNS ako takej, tretí vravia niečo úplne iné. Neviem presne, čo je preňho hnacou silou, aby takto pokračoval.

Bezprostredne po sneme vám zavolať predseda NR SR Boris Kollár a ponúkol vám funkciu poradcu, ktorú ste prijali. Vyjadrili ste sa, že chcete byť užitočný, keďže ste vo vlastnej strane nedostali dôveru. Mnohí národnári to však neprijali s pochopením, najmä Dankovi ľudia, ktorí vás obvinili z karierizmu, keďže Kollár je členom súčasnej vládnej koalície, proti ktorej sa národnári ostro vymedzujú...

V každom prípade treba brať do úvahy fakt, že národná politika v posledných voľbách, aj v dôsledku chýb, ktoré sme urobili, či už v politickej praxi a najmä SNS vo volebnej kampani, umožnila vznik tejto koalície. Keďže koalícia má rôzne zloženie, myslím si, že treba urobiť všetko preto, aby sa príliš neodklonila od línie, ktorú Slovenská republika nastúpila v roku 1993. Mám na mysli líniu suverenity a tradičných hodnôt.

Sú záležitosti, v ktorých viem pomôcť, pretože Boris Kollár prejavil záujem o národné otázky, a myslím si, že sa už dostatočne týmto smerom profiloval. Politika je umením možného, takže treba urobiť všetko preto, aby keď už veci nepôjdu tak, ako by mali ísť, aspoň nešli príliš proti.

Mojou motiváciou je i to, že isté ciele, ktoré som sa neúspešne usiloval presadiť v minulosti, sa cez Borisa Kollára, zdá sa, budú dať urobiť. V každom prípade nie som priviazaný k nijakej stoličke. Dnes

som poradcom, zajtra nemusím. Keď sa mi z mojich plánov aspoň niečo podarí presadiť, budem rád.

Postihla vás veľká osobná tragédia a práca a služba slovenskej veci je teraz zrejmé to, čo má pre vás zmysel a čomu chcete venovať zvyšok života. Ako vidíte svoju ďalšiu profesionálnu budúcnosť?

Už nemám ambíciu politicky sa presadzovať, to prenechám mladším, ale mám nejaké projekty, na ktoré sa mi podarilo zohnať peniaze. Chcem vydávať historický časopis, do ktorého by prispievali slovenskí historici v slovenskom duchu a zo slovenského uhla pohľadu, nie s všelijakými pokrivenými pohľadmi. Už sa pripravuje prvé číslo.

A potom mám jednu nadáciu s názvom Pro Patria. Snažím sa pre ňu získať peniaze, aby sme mohli podporovať ľudí, ktorí sa zaslúžili o rozvoj Slovenska. Pretože, keď sa pozriete, koho všetkého dnes podporuje a oceňuje tento štát, zistíte, že sa neoplatí úprimne pracovať pre Slovensko. Kto dostáva štátne vyznamenania? Sú to vo veľkej miere ľudia, ktorí robili všetko pre to, aby SR nevznikla, a keď vznikla, naďalej sa snažili, aby bola neúspešným štátom.

Bude vaša nadácia tiež odovzdávať ceny?

Áno, chcem, aby ľudia videli, že je tu niekto, kto si cení tých, čo pracujú pre Slovensko.

Globalizačné tlaky spôsobili, že Slovensko je dnes oveľa menej suverénne ako v časoch, keď vzniklo. Štát sme si ťažko vybojovali, po stáročiach sa splnil sen desiatok generácií. Dnes je však suverenita Slovenska významne okliešťovaná. Dokonca sa hovorí o súmraku slovenskej štátnosti...

My Slováci si často myslíme, že všetky veci vychádzajú a sú závislé len od nás. Musíme si uvedomiť, že existujeme v istom geopolitickom priestore, tento priestor je veľmi exponovaný a my sa v ňom musíme naučiť žiť. Globalizácia je všeobecný trend, netýka sa len Slovenska, dokonca sme svedkami pokusov etnicky a kultúrne zmiešať európsku populáciu prostredníctvom imigrácie, ktorá podľa môjho názoru nie je náhodná a je zámerná.

Zúrivo sa brojilo proti tomu, aby sa v preambule európskej ústavy písalo, že Európa vychádza z antiky, kresťanstva a osvietenectva. To kresťanstvo sa odtiaľ vytlačilo a o pár rokov sa ukázalo, prečo - náš kontinent sa umelo zaplavuje ľuďmi, ktorí tu nemajú domovinu. Pozrime sa na to, ako sa bránia napríklad záhradníci či lesníci proti invazívnym burinám a drevinám, lebo škodia pôvodným druhom.

Podobné je to s implanovaním cudzích kultúr a náboženstiev, čo vytvára podhubie na to, aby sa európska civilizácia rozpustila v cudzích etnikách. Celá naša romantická básnická tvorba je tom, že sme od našich predkov zdedili našu krajinu, ktorú sme povinní brániť a odvzdať ju svojim nasledovníkom. Je našou úlohou zabezpečiť, aby Slovensko zostalo slovenským po všetkých stránkach, nielen podľa názvu.

Takže ste optimista? Nerozpustíme sa v zglobalizovanom svete ako kocka cukru?

Tisíc rokov sa nás nažili ako národ rozpustiť v Uhorsku a nepodarilo sa im to. Preto som presvedčený, že ani v globálnom svete sa "nerozpustíme", máme celkom veľkú šancu pokračovať ďalej.

Zdroj: <https://www.napalete.sk>